

herhenhørende Deel af Loven som uheldig. Jeg er ganske enig med flere ærede Talere i, at naar man i det Hele skal beholde nogen Control eller nogen Approbation af Udgifter, bør man meget hellere lade den blive hos Ministeriet end overgive den til Rigsdagen, men jeg troer rigtignok, at det var endnu heldigere, hvis man kunde give disse Forhold ganske fri. Jeg troer ikke, at man behøver at frygte for, at de communale Autoriteter, og navnlig Amtsraadene, ville indlade sig paa Foranstaltninger, der ikke ere hensigtsmæssige for Communen, eller gjøre Udgifter, som Communen ikke har Raad og Evne til at betale, thi man maa vel lægge Mærke til, at netop de Mænd, som paalægge saadanne Udgifter og træffe saadanne kostbare Foranstaltninger, ogsaa træffes af de samme Afgifter, som de paalægge, og man maa dog virkelig selv om man ikke har den Tillid til Amtsraadsmedlemmerne, at de ikke ville gjøre unødvendige Udgifter, antage, at de ville betænke sig noget, naar de selv skulle deeltage i at udrede disse Udgifter. Jeg troer altsaa, som sagt, at naar man overhovedet vil røre ved disse Forhold, saa er det Retteste og Heldigste at give Communen fuld Frihed til at bestyre dens Anliggender, kort sagt, give den Selvregjering. Jeg har idag hørt bemærke af den ærede Rigsbogsmand for Sørs Amts Bde Valgkreds (Jonnesbeck), at dette stred imod Grundloven, og han støttede denne Paaastand paa de Ord i Grundloven: „under Statens Tilfyn“. Jeg tør nu ikke paatage mig at fortolke Grundloven, men jeg har dog altid troet, at disse Ord i Grundloven navnlig gjaldt, f. Ex. med Hensyn til Fattigvæsenet, at de Fattige kom til deres Ret, med Hensyn til Skolevæsenet, at det ikke blev forsvømt, osv., og at det skulde stride mod Grundloven at overlade Fastsættelsen af Communens Udgifter og Deslige til Communen, det kan jeg efter min Opfattelse af Grundloven ikke antage.

Naar jeg dernæst vender mig til Lovudkastets 2det Afsnit, som for endeel omfatter § 3 og § 4, der omhandle den Maade, hvorpaa disse Amtscommuneafgifter skulle udredes, da maa jeg erklære mig aldeles enig med den ærede Forslagsstiller i det Princip, han i saa

Henseende har lagt til Grund for Fordelingen, at nemlig Endeel af disse Afgifter overføres paa Formue og Leilighed. Det er dog aldeles forkeert, saaledes som det nu finder Sted, at disse meget ofte store Udgifter, som Amtet har, udelukkende skulle liges paa Hartkornet, og at man ikke kan overføre Noget deraf paa Formue og Leilighed. Jeg troer, at man, hvilken Mening man end har om en Formues- og Leilighedsstat eller selv om en Indkomststat, ret snart maa komme dertil, at man i en langt høiere Grad, end hidtil har været Tilfældet, bruger denne Norm for Beskatningen, og naar man kun kan træffe det paa en nogenlunde rigtig Maade, saa er det efter min Mening den eneste rigtige og billige Maade at beskatte paa, hvorimod man ved kun at beskatte Hartkornet uden at tage noget andet Hensyn, ofte lægger Skatten, hvor den ikke kan bæres. Med Hensyn til den Bestemmelse i § 5, at Communen skal være berettiget til at opkræve $\frac{1}{4}$ pCt. af alle Indtægter, som Personer, der have fast Ophold udenfor Communen, drage af Eiendomme, som de besidde i Communen, da har det altid staaet og staaer endnu for mig som noget aldeles Forkeert, at Eiendomme i en Commune, der jo i mange Tilfælde, saaledes som for et Dieblit siden oplyst af min ærede Ven ved Siden af, have Fordeel af de Foranstaltninger, der træffes i Communen, ikke skulle kunne rammes paa nogen anden Maade end gennem Hartkornbeskatningen; man maa, saaledes som tilfaldet ved dette Lovforslag, søge at ramme dem paa anden Maade, hvad enten det nu bliver igjennem Formues- og Leilighedsbeskatningen eller hvorledes man ellers kan komme affted dermed. — Hvad angaaer det sidste Afsnit af Loven om Skovenes Beskatning, da tør jeg ikke udtale mig bestemt derom; jeg vil dog imidlertid for det Tilfælde, at man kommer til det Resultat, at Skovene skulle skatte til Communen, hvad jeg anseer for meget hensigtsmæssigt og rigtigt, stille det Spørgsmaal, om det ikke skulde være billigt og retfærdigt, at denne Beskatning ikke strax traadte i Kraft; vilde det dog ikke være noget ubilligt, hvis, for at tage et Exempel, en Mand havde kjøbt en Skoveiendom i den firkte Tro, at denne Eiendom ikke vilde blive beskattet til